

Remor de fons al PP de Catalunya

El notable retrocés electoral que ha patit el PP de Catalunya, un dels més forts de l'estat, ha donat ales a les veus crítiques internes. Els sectors que s'han sentit apartats o menystinguts per la gestió de Josep Piqué demanen explicacions per la pèrdua de la meitat dels diputats al Principat. Repassem també els efectes del 14-M a les files populars de les Illes i el País Valencià.

El desconcert a les files del PP és impossible d'amagar. Encara ara els costa d'assumir el tomb radical que ha patit la política espanyola. La setmana passada Mariano Rajoy va intentar començar a caminar després de l'ensorrada. I, de moment, les primeres decisions van ser per tapar qualsevol possible via d'aigua. De manera que, lluny d'introduir l'autocrítica, Rajoy, ja com a primer líder de l'oposició espanyola, ha fet pit i fora: tria com a nous homes forts del partit el ministre en funcions d'Interior, Ángel Acebes, i el portaveu, Eduardo Zaplana. Tots dos són els personatges situats a l'epicentre de les crítiques al Govern espanyol per la gestió de la informació referida a l'atemptat del passat 11 de març a Madrid.

A Catalunya, malgrat els gestos maquilladors de Rajoy, la derrota electoral del PP ha obert una crisi en la formació liderada per Josep Piqué. No en va, ja que al Principat els populars han perdut el 30 per cent dels vots a tot l'estat. Cal afegir-hi, a més, les declaracions contundents de Josep Curto, un exdiputat històric del PP català, que van acabar de fer arribar el xàfec. Curto va demanar directament la dimissió del màxim dirigent dels populars catalans, Josep Piqué, a qui responsabilitza de l'espectacular davallada electoral el passat 14 de març, amb la qual el PP va passar, a Catalunya, dels 12 a 6 diputats per al Congrés.

Sectors propers a Piqué circumscriuen les crítiques només a alguns representants de l'antiga direcció popular, liderada llavors per Alberto Fernández Díaz. Part dels sectors històrics del

PP de Catalunya, com el mateix Curto, sempre han estat reticents a l'actual lideratge de Piqué i el seu equip, impositat des de la direcció de Madrid i que sovint ha deixat al marge els sectors tradicionals i territorials del PP.

Els cercles propers a Piqué es defensen d'aquestes crítiques esgrimint que "la vella guàrdia popular" no assumeix "el gir catalanista" impulsat, al seu entendre, pel mateix Piqué, i que ha comportat la incorporació d'exmembres d'Unió, com l'exportaveu adjunt de CiU al Parlament Enric Millo o l'exsenador Manuel Ibarz. De totes maneres, la davallada electoral del PP s'ha produït en el moment en què el pretès "gir catalanista" va quedar absolutament desdibuixat pel reforçament del discurs més dur i intransigent del nacionalisme espanyol del PP estatal.

La derrota canvia els equilibris.

La sotragada electoral dels populars a Catalunya ha comportat una onada interna que ha remogut tots els llocs que, gràcies al poder polític a l'estat, reposaven amagats al fons de la formació popular de Catalunya. D'aquesta manera, els conflictes interns, que havien quedat aparcats per una gestió vertical i dictada absolutament des de Madrid, ja han començat a passar factura. I ara la pèrdua del poder polític ha deixat al descobert els conflictes que el megalideratge d'Aznar havia tapat. Així, alguns dels conflictes que ara afloren entre el populars catalans ja venien de lluny.

L'elaboració de les llistes del PP a Catalunya, pels passats comicis legislatius espanyols, ja van ser tot un calvari.

Compareixença de Josep Piqué després de la jornada electoral del 14 de març. El president del PPC té el repte de refer la moral d'un partit que ha quedat molt tocat pels mals resultats electorals i que ara veu aflorar els conflictes interns que el poder polític havia tapat des de Madrid.

A la demarcació de Lleida, la direcció del PPC va imposar Xavier Montanya de candidat, contra l'opinió del comitè electoral popular d'aquesta circumscripció, el qual defensava la candidatura del veterà Josep Ignasi Llorens. El mateix Montanya era el segon nom que proposava Piqué, com alternativa al rebuig que havia generat en part de la militància popular de Lleida la proposta de Josep Maria Fabregat, el candidat proposat inicialment per la direcció catalana. Com a conseqüència d'aquest afer, el president del comitè electoral provincial de Lleida, Felip Pifarré, va acceptar i acatar la decisió de Piqué i Rajoy, però va advertir que, amb aquesta tria "s'equivocaran ells i no la militància de Lleida".

Després del 14 de març, el PP va perdre l'únic diputat que tenia a la circumscripció de Lleida. Aquest fet, òbviament, ha generat un fort malestar entre les ba-

L'elaboració de les llistes del PP a Catalunya per als passats comicis espanyols ja van ser tot un calvari

ses de la formació a la demarcació lleidatana.

El ball de Barcelona. També a la demarcació de Barcelona hi va haver problemes per a la configuració de les llistes. La cap de llista del PP per Barcelona va ser, per imposició del líder popu-

lar, Mariano Rajoy, Dolors Nadal, per comptes d'Alícia Sánchez-Camacho, com inicialment pretenia la direcció dels populars catalans. Una reunió entre el llavors candidat a presidir el Govern espanyol i Josep Piqué va fer tirar enrere la decisió presa per la direcció del PPC. Val a dir que, inicialment, Piqué ja havia proposat Nadal com a cap de cartell dels populars catalans. Però segons va transcendir llavors, la candidata no volia inicialment assumir aquesta tasca per motius de tipus familiar. El fet és que el nom de Sánchez-Camacho va començar a fer-se un lloc quan es va evidenciar que el candidat del PSC seria José Montilla, ja que, davant d'aquesta decisió, la direcció del PP de Catalunya va creure que el perfil més conservador de Nadal tindria més dificultats per competir pel vot del cinturó de Barcelona contra el líder socialista. Malgrat aquestes reflexions, Rajoy imposà Dolors Nadal i Pi-

L'exdiputat al Parlament català Josep Curto, un històric del PP

a Catalunya, ha demanat obertament la dimissió de Piqué pels mals resultats electorals dels conservadors.

qué va assumir la decisió com a seva. Amb aquest gest es tancava un procés de confecció de llistes turbulent i que havia sembrat malestar en alguns fronts territorials.

Però encara és més, perquè també a Tarragona el 14 de març va fer perdre al PP el segon diputat que tenia a aquesta circumscripció, i a Girona, com a Lleida, el PP va quedar com a força extraparlamentària. Tot plegat ha fet que en l'àmbit territorial els populars catalans hagin quedat, sens dubte, prou tocats.

Canvis en els equilibris interns.

És evident que, en aquest nou context, el PP a Catalunya haurà d'obrir un procés per refer-se i reorganitzar-se. Probablement haurà de reorganitzar-se internament per reequilibrar els diversos sectors del partit.

De moment, pel que fa al màxim dirigent dels populars a Catalunya, Josep Piqué, aquest ja ha anunciat la seva voluntat de continuar com a president de la formació, sempre que tinguin el suport del partit. És força probable que, de la mateixa manera que ha passat amb la direcció del PP estatal, a Catalunya, després d'uns dies de retrets i crisi, es produeixi un procés de tancament de files. Tot i que el lideratge de

Piqué encara no ha estat qüestionat directament, l'actual cúpula del PPC sí que ha estat objecte de crítiques. En la reunió de la junta directiva dels populars catalans del passat dijous 25 de març, diversos membres van ser especialment durs amb l'entorn més proper a Piqué. Moltes de les crítiques pels mals resultats electorals es van dirigir cap a Francesc Vendrell, principal home de confiança de Piqué, el qual a alguns sectors populars els agradaria veure dimitit. En aquesta mateixa reunió també els va tocar el rebre a Daniel Sirera i Eva Garcia. Moltes de les crítiques de representants territorials del PP

Comença una etapa en la qual els populars no podran recórrer al germà gran de Madrid per fer-se escoltar a Catalunya

català van en el sentit que hi ha una forta desconexió entre la direcció popular i les seves bases a Catalunya.

També entre les persones tocades hi ha Julia García Valdecasas. Fonts properes a la formació expliquen que podria perdre part del pes polític que la va portar al Ministeri d'Administracions Públiques.

Per contra, Alicia Sánchez-Camacho podria veure reforçat el seu paper entre els populars catalans, ara des del Congrés de Diputats de Madrid. I sectors històrics com els representants per Jorge i Alberto Fernández Díaz queden reforçats. Val a dir que aquests dos darrers, juntament amb altres dirigents que anteriorment havien estat crítics amb la gestió de la direcció popular actual, no van assistir a la reunió de la junta directiva de la setmana passada.

Els deures de Piqué. L'actual president del PPC té ara com a objectiu prioritari refer una moral del partit que ha quedat profundament ferida per les conseqüències del desgavell electoral del 14 de març.

Amb aquest objectiu, el dirigent popular ha anunciat que vol "normalitzar el PP" en el context de la política catalana. Per això també ha aclarit que només pot continuar si té el suport de la direcció. Piqué vol recuperar un discurs basat en la moderació, conscient que la crispació política que tants rèdits electorals havia comportat al PP a Espanya, duta a l'extrem, s'ha girat en contra dels mateixos populars, especialment a Catalunya, on aquesta formació sempre ha tingut seriosos problemes per deixar de ser vista amb certs recels.

La línia moderada, però, no ha estat trencada només per la direcció estatal del PP i dels integrants del Govern espanyol, ara en funcions. També a Catalunya els populars han atiat aquests discursos. Ara comença una etapa en la qual els populars no podran recórrer al germà gran de Madrid per fer-se escoltar a Catalunya. I l'espai de centre i centre-dreta al Principat queda avui més obert que mai.

Enric Rimbau